

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XXV. Quomodo Flavianus & Diodorus Orthodoxos Antiochiae collegerint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

A

CAP. XXIV.

Κεφ. κδ'

Περὶ τῶν ἐν κωνσταντινουπόλει τελευτήσαντων.

De hiis, quae Constantinopoli perpetrata sunt.

ΕΝ Ἰκωνσταντινουπόλει, σκάθη δὲ σέβων
 πρεσβυτέρων ἐμπλήσαντες οἱ τῆς ἀρεῆς
 συμμορίας, ἀφῆκαν ἀνεργάτιστον ἐκ τῆς πέ-
 λαλασθῆ. εἶτα τινὰς τῶν ὁμογνωμῶν ἐκ πορθη-
 μείων ἕτερον ἐμεθέασαντες, πύρρα φεῖναι τῶ
 σκάθη τῶν πρεσβυτέρων ἐκέλευσαν. ἔγνω-
 μύρη, πύρρα καὶ θαλαττή μαχόμενοι, τέλει
 τῶ βυθῷ παρεπέμφθησαν, ἔτι μαρτυρεῖς
 τὸν σέβανον ἀνεθέσαντο. ἐν ἀντιοχείᾳ ἡ δὲ ἀ-
 λης χερόν διατήρησας ὅτι μάστιγα πλείστοι,
 ἀπασί μὲν ἀδελφάν ἐδέδωκεν ἡ ἑλληνικὴ ἰουδαί-
 οισ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅσοι τὸ χριστιανὸν ὄνομα,
 ἀσεκίμωροι, τὰ ἀνάθητα τῶν διαγενετικῶν δι-
 δασκαλικῶν κηρύττησαν. καὶ γὰρ τὰς ἑλληνικὰς
 τελετὰς ἐπέειλεν οἱ τῆ πλάνη δέδωκεν ἡ
 κ τῶν μὲν ἰουδαίων ὑποὶ ἰωβιανῶν σκεδασάντων
 ἔξαπατήσω, ἀνθήσαντων πάλιν συνεχώρησεν ἔ-
 γος, καὶ τὰ διάσπια, ἡ τὰ διονύσια καὶ τὰ δήμε-
 τῶ ὄργια, ὅσα ἐν ἀστυνῶν ἐπλήρην ὡς
 ἐν δισέβει βασιλείᾳ ἀλλὰ διὰ μέσης τῆς
 ἀπορίας βαρβαρῶν ἔσχερον. μόνοις ἡ πολέ-
 μιῶ ἦν τοῖς τῶν ἀποστολικῶν διδασκαλικῶν
 πρεσβυτέρων, πρῶτον μὲν γὰρ αὐτῶν τῶν ἱερῶν
 ἐξήλασεν οἶκον, αὐτοῖς γὰρ ἰωβιανὸς ὁ πανέν-
 φημῶ ἐδέδωκεν ἡ τὴν νεοδμητῶν ἐκκλησίαν.
 ἐπεὶ δὲ ἡ παρά τὴν ἔσχερον σωτηρίαν κηρύττειν
 ὑμνοῖς τῶν δεσποτῶν ἐταραχθῆναι, καὶ τῶν θεί-
 ων λογίων ἀπήλων, τῶν ἐναντίων ἔαέρθη
 ἀνεχώρητοι ἀστυνῶν, καὶ ποιεῖ μὲν ὑπερῶ
 κηφείᾳ κηρυμῶ, ποιεῖ δὲ σφοδρότατα φλο-
 μῶ, ἐδὲ τὸ ἄπλονον ταύτης ὀφελείας μέγα-
 λαχρῶν ἀντὶς συνεχώρησεν ἀλλ' ἀποσειλάς
 στρατιώτας, ἐσκέδασε.

B

C

D

Constantinopoli verò, Ariani na-
 vem, quam religiosis presbyteris
 impleverant, absque saburra in altum
 dimiserunt. Mox quosdam factionis
 suae homines in alterum navigium im-
 ponentes, mandarunt iis ut presbyte-
 rorum navem igne admoto succende-
 rent. Quo facto, presbyteri cum igne
 simul ac mari luctantes, tandem in pro-
 fundum demersi, coronam martyrii
 reportarunt. Antiochia verò diuturno
 admodum tempore commoratus
 Valens, omnibus quidem licentiam
 concessit, tam Gentilibus, quam Ju-
 daeis, aliisque praeterea omnibus, qui
 Christianum sibi nomen assumentes
 doctrinam Evangelicam contrariam
 praedicabant. Nam & Graecanica my-
 steria celebrabant ii, qui superstitioso
 errori mancipati erant. Et damo-
 num seductio, quae post obitum Juliani
 extincta fuerat à Joviano, permisso il-
 lius reflorescere cepit. Itaque Dia-
 fia & Bacchanalia, & Cereris Orgia,
 non jam in occulto celebrabant Gen-
 tiles, ut sub religioso Principe fieri de-
 cuerat: sed per medium forum bac-
 chantes discutebant. Solis vero in-
 fensus erat iis, qui Apostolicam doctri-
 nam praedicabant. Nam primum
 quidem, ex sacris aedibus eos ejecit:
 cum tamen inclitus Jovianus Ecclesi-
 am quoque recens constructam iis do-
 navisset: Deinde cum ad montis radi-
 cem congregati, hymnos in laudem
 Domini canerent, & divinis fruerentur
 eloquiis, ingruentes caeli injurias
 perferendo, nunc imbres & nives ac
 gelu, nunc ardentissimum aestum tole-
 rantes: ne hac quidem ærumnossima
 utilitate eos frui permisit: sed immixtis
 militibus eos disiecit.

Κεφ. κε'

Ἐπιτομὴ τῆς ἀποστολικῆς καὶ διδασκαλικῆς ἐκκλησίας.

CAP. XXV.

Quomodo Flavianus & Diodorus Orithodoxos Antiochia collegerrint.

Φλαβιανὸς δὲ καὶ διόδωρος, καθά-
 πῃ τινὲς ἀστυνοί, τὰ πρεσβυτέρων
 λόγια διέκλυον κύματα, μελετῶν γὰρ τῶ
 σφετέρων ποιμένων ἐκάς διαγεῖν ἠναγ-
 κασμένοι, ἔτοι τῆς ποιμνῆς ἐπεμελέν-
 το, τοῖς μὲν λύκοις ἀντιτάσσοντες τὴν
 οἰκίαν ἀνδρείαν τε καὶ σοφίαν, τοῖς

Ut tanquam obices quidam, irruen-
 tes maris fluctus repulerunt. Nam cum
 eorum pastor Meletius procul ab ipsis
 degere compulsus esset, ipsi curam gre-
 gis agebant: adversus lupos fortitudi-
 nem ac sapientiam suam opponendo

A a 2

ovibus vero congruam sollicitudinem impendentes. A radicibus ergo montis expulsi, ad ripas proximi fluminis oves pascebant. Neque enim sicut olim Babylonii captivi, organa sua suspendere voluerunt: sed Creatorem ac bene de ipsis meritum laudabant in omni loco dominationis ejus. Verum ne in hoc quidem loco, conventum piorum pastorum, qui Domini nostri Jesu Christi divinitatem prædicabant, pertulit inimicus. Iterum ergo admirandum illud pastorum par, sacris ovibus congregatis in campo, in quo milites exerceri consueverant, spirituale pabulum subministravit. Ac Diodorus quidem Sapientissimus atque Fortissimus, quasi fluvius quidam limpidus ac spatiosus, proprio quidem gregi aquationem præbebat: adversariorum autem blasphemias submergebat. Ac generis quidem sui nobilitatem nullatenus considerabat: ærumnas autem pro fidei defensione libenti animo tolerabat. Flavianus verò vir optimus, ipse quoque nobili genere natus erat, solam vero pietatem nobilitatem esse existimabat. Et tanquam puerorum exercitator, magnum Diodorum veluti quendam quinquertionem, ad certamen ungebat. Eo namque tempore in Ecclesiasticis conventibus non concionabatur Flavianus: sed concionantibus magnam copiam argumentorum & sententiarum S. Scripturæ subministrabat. Et illi quidem contra Arii blasphemias jacula torquebant. Hic verò ex mente, tanquam ex pharetra quadam, sagittas deprimebat. Ac domi quidem & in publico disputans, hæreticorum castes facile dirumpebat, eorumque argumenta telis aranearum similia esse monstrabat. Hic commilitonem sese adjunxit Aphraates ille, cujus vitam & conversationem in historia Philotheo descripsimus. Nam cum salutem ovium quieti suæ anteponendam duxisset, relicto monastico tugurio, pastorales sudores toleravit. Quantas porto virtutis opes coacervaverit, superfluum nunc arbitror commemorare, cum in alio opere ista retulerim. U-num illius facinus hic narrabo, quod huic historię convenientissimum est.

ἡ πρόσδοτος προσφέρεις τὴν ἀρμόσιον
θεραπείαν. ἐν δὲ ἐν τῆς ὑποθέσεως ὁμοίω-
σιν, παρα τὰς ὀχθὰς τῆ γέγονε ὁ πόδα
τὰ πρόσδοτα ἔνεμον. ἔ γδ ἠνεχοῦτο κτῆτες ἐν
βαβυλωνί δορυαλάτες, κρεμάσαι τὰ ὄστα
να. ἀλλ' ὑμνεῖν τὸν ποιητὴν τε ἔδ' ἐνεργετικὸν
πανιτόπωτῆς δεσποτίας αὐτῆς. ἀλλ' ἐδὲ
τὴν ἐν τῷ δευτέρῳ χωρίῳ σίνωδον ἠνεγκεῖν ἁπο-
στῶν νομῶν τῶν ἰσὺν δεσποτῆν χεῖρας ὁ θεολογῶ-
των, ὁ πολέμιος· πάλιν δὲ ἐν τῶν θαυμα-
σίων ἐκείνων ποιμένων ἡ ξυνορία εἰς τὸ πολέ-
κὸν γυμνάσιον τὰ θεῖα πρόσδοτα συναγέ-
σα, τὴν πνυδαλικὴν ὑπεδέκινυ πόαν. καὶ δὲ
δωρεῖται μὲν ὁ σοφώτατος τε ἔδ' ἀνδρείοτατος,
οἷα τις πόδα μὸς διειδῆς τεκνί μείγας, τοῖς μὲν
οἰκείοις τὴν ἀνδρείαν προσέφερε· τὰς δὲ τῶν
ἐναντίων βλασφημίας ἐπέκλυσε. ἔκ τῆν μὲν
ἔχρηκε σὺν ἐλογίσει ὁ ἀειφάνειαν, τὴν δὲ ὑπε-
τῆς πῶσιως ἑλαττωρίαν ἀπασιως ὑπέμει-
νε. φλαβιανὸς δὲ ὁ ἀεικός, ἔξ ἐν παλαιῶν
μὲν καὶ αὐτὸς ἐπέφυκε· ἐγγύρειαν δὲ τὴν ἐ-
σέβειαν ὑπελάμβανε μόνην· καὶ οἷον τις παι-
δοδείξῃς, τὸν μέγαν διδάσκαλον καθάπερ τὴν
πῶντα θλον ἠλειφει ἀθλήτην. καὶ ἐκείνον γδ
τὸν καιρὸν, ἐν μὲν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς ἐκ-
ἐδημηγόρῃ συλλόγοις· τοῖς δὲ τῶτο δρῶσι
πολλὴν παρεῖχεν ἀφθονίαν ἐν θυμημάτων
τε καὶ γραφικῶν ἰσημάτων. καὶ οἱ μὲν ἔτενε
κτῆ τῆς ἀρεῖς βλασφημίας τὰ τόξα. ὅσα δὲ
καθάπερ ἐκ τῆς βελοθήκης τῆς διανοίας
τὰ βέλη προσέφερον· οἰκοί μὲντοι καὶ δημο-
σία διαλεγόμενοι, τῶν ἀρετικῶν τὰς ἀρε-
ραδίας διέκπα, καὶ ἀραχίας ἐδείκνυ τὰ ἐ-
κείνων προσλήματα. συνηγωνίζετο δὲ τῆς καὶ
ἀφραάτης ἐκείνου, ἐτὴν πολιτίαν ἐν τῇ φι-
λοθέῳ συνεξέλαβαν ἰσορία τὴν γδ τῶν πρόσ-
δοτῶν σωτηρίαν προσέμισας τῆς ἡσυχίας,
τὴν ἀσκητικὴν καλαπτικὴν καλύειν, τῶν ποι-
μητικῶν ἰδρώτων ἠνεύχετο· ὅποσον μὲν ἐν ὅσῃ
ἀρετῆς συνέλεξε πλέτον, ἀειτήρον ἡγέματι
λέγειν, ἐν ἑτέροις παραγματεῖς ταῦτα συγ-
γραφῶς. ἐν δὲ μόνον τῶν ἐκείνου διηγήματα
μάλα προσῆκον τῇ δευτέρῃ ἰσορίᾳ.